

Какво е България за мене?

Рисунка: Дора Агали, 10 г., Бостън

България – това е моята родина, това е моят роден край. България е нещо много свято и свидно за мене. Тя е като майка, защото там сме поели първата глътка въздух, там сме усетили първата милувка, там сме направили първата крачка, там за първи път сме отишли на училище, от там е започнал животът ни.

Когато си мисля за България, аз се сещам за много щастливи и приятни спомени, защото там са първите ми приятели, първите учители и почти всичките ми роднини.

България за мен е най-красивата страна. Аз мисля, че никъде по света няма такива величествени планини, такива бистри и студени извори. Тук в Америка разбрах, че България е най-ценна и най-важна за мене от всяка друга страна на света. Моята родина е мястото, където бих искал да бъда през всяка една от моите ваканции.

Независимо къде се намирам, аз винаги ще обичам и нося в сърцето си моята слънчева родина – България.

Христо Ганев, 5 кл., Чикаго

Вълшебното камъче

Тя намери камъче вълшебно – бяло, кръгличко и дребно. Прошепна му да спре войните, да прекрати глада, бедите. Поиска да спаси дърветата, цветята, птиците, полетата. И да накара хората да съхранят природата. И ето го пак мястото, където намери камъче детето. Остави го отново тук да го намери някой друг.

Николета Стоянова, 10 г., Лондон

Река

Там близо до голямата река бълбукаше силната вода. Малко зайче показа уши, чу вятъра и веднага се скри.

Цветя

На далечните баири пяли хубаво пиленца мили. Високо, високо над поляна от цветя едно малко глухарче спокойно си летя.

Невяна Тодорова, 10 г., Бостън

Есен

Есента дойде със узрели сочни плодове. И цветя, гори, тревни боядиса с чудни цветове. Има листа и жълти, и зелени, но най-много червени. И ето в парка един футболист закъснял, защото за слънце топло и той е зажаднял.

Филип Димитров, 9 г., Виена

Какво е обич?

Когато обичаш някой, ти му подаряваш много неща. Обич е, когато мама ме прегръща и целува. Мама ме обича, защото ме целува, когато се върна от училище. И ми маха от прозореца, когато отивам на училище. Мама ме обича, защото на Нова година, когато има фейерверки, ние танцуваме двете. Татко ме обича, защото, когато се върне от работа ме прегръща. Двама човека се обичат, когато отиват заедно на кино, когато си подаряват нещо за деня на Свети Валентин.

Ела Дойкова, 7 г., Хамбург

Обичта е единственото нещо, което никой не може да ти отнеме. Тя е в основата на доброто в света. Който е обичан и дарява любов, има всичко най-ценно на света.

Петър Дойков, 16 г., Хамбург

Агч

Аглия Мер Ансара
БНП "Български" Дубай

КАКВИ СА ПРИЛИКИТЕ МЕЖДУ БЪЛГАРИТЕ И ХОРАТА В ДЪРЖА- ВАТА В КОЯТО ЖИВЕЕТЕ ?

Аз съм родена в град Дубай и съм на 8 години. Мама е от България, а татко от Египет. В България ходя всяко лято при майте любими баба и дядо, братя, сестри и братовчедци.

Хората в О.А.Е. по някои неща си приличат с хората от България, а по други се различават. Местните араби са много гостоприемни и веселиви, както българите. Всеки гост е добре дошъл и трябва да се посрещне с чашичка и да полуге, храни, катинци и понякога и подаръкци, или пакет с много вкусни арабски сладкиши и фуринги. Арабските жени готвят вкусни ястия и приготвят богата трапеза за всички празници, както правят и българските жени. Те също обичат да се обличат с красиви дрехи и ползват красиви парфюми, грим и червило, също както мама и баба.

Арабите също както нас ценят образованието и успеха на децата в училище. Някои от тях заминават в известни университети. Обичат да пътуват в Англия и Америка. Понякога се връщат оттам в Дубай при своите семейства и работят на различни места като банки, магазини или големи компании.

Арабските семейства са много задръжени и сплотени. Като в България, така и в О.А.Е. по-възрастните са на голямо уважение. Децата много обичат и сиршат своите баби и дядовци.

В свободните дни арабите посещават своите професии, близки и приятели. Когато тесно на кино, кафе или пивник, а понякога и на кратки екскурзии до другото елиментво. Тие също правят така. Най-много ми хареса в Абу Джи и Фурсейра, особено ако отивам за два или три дена, заедно с мама, татко, и моите приятели Цейла, Фарима и Мина и техните родители.

Арабите обичат да пътуват в свободна. Всяко лято те и четите семейства заминават на почивка така, както в България ходи на море, плаж или в други страни на екскурзии.

Аз обичам да ходя на почивка в различни страни, но любимото място ми е Великиград и там ходя всяко лято през татци или авчот.

По какво си приличат българите и американците:

Приятелството

Забелязала съм, че моите приятелки в Америка и България имат много общо. Повече от американчетата, които познавам са от американското училище. Имам много приятелки в България, които виждам през лятото в София. Някои от тях познавам от Синеморец, а с други се познаваме чрез бабите си.

Всички от тях имат чувство за хумор, могат да се смеят на себе си и винаги са весели. Например, като бяхме в самолета с моята втора братовчедка Еми, толкова се смяхме и в края на полета бяхме единодушни, че сме раздразнили всички с шума, който създадохме около нас. Това ми напомня за една моя приятелка в Америка – Ерин. С нея се познаваме от първи клас и винаги се шегуваме и се смеем без край. Когато съм с моите приятелки, на всички ни е весело.

И американските и българските ми приятели са много мили. Да кажем, че на една моя приятелка ѝ се играе на гоненица, но на друго момиче не му се играе. Но то пак ще участва в играта, за да са доволни другите. След това ще изберат друга игра, на която на всички им се играе. Приятелките ми са добри и се разбират по между си. Можеш да им кажеш всичко и да не те е срам.

С приятелките ми в Америка рядко се караме, и ако се скараме – бързо ни минава. Но с приятелките ми в България почти никога не се караме, защото не се виждаме много често. Всичките ми приятелки ми помагат с толкова много неща, че не могат да се изброят. Много обичам приятелките си. Смехът е международен език!

Невяна Тодорова, 10 г., Бостън

Какви са приликите между българите и хората, в страната в която живея?

Приличат си по храната, която ядеме. И те ядат филии, банани, кюфтета. Обичат да играят на игри „Гоненица“, „Криеница“. Карат колела, скейтборд. Обичат майките си. Говорят на различни езици.

Памела Чериафи, 8 г., Дубай

Какво е обич?

Да обичаш някого означава да не забравяш рождения му ден и да му нарисуваш картина за подарък. Обич означава да се грижиш за всички болни деца и хора, да ги накараш да се смеят и да им помогнеш да оздравеят по-бързо.

Аника Лютгенс, 6 г., Хамбург

Лятна приказка

Рисушка: Дора Агали, 10 г., Бостън

Това съм аз. Казвам се Яна и съм на 10 години. Живея с мама и татко в една къщичка край морето. Аз споделям всички тайни с майка си, но има една, която дори и тя не знае. Никой не знае за тайното ми приятелство с Кики. Кики не е човек, не е куче или коте. Кики е делфин. Искам да ви разкажа как се запознах с него.

Всичко започна през един горещ юлски ден. Аз си играех на плажа. Изведнъж чух нещо или някой да квичи! Това квичене идваше от брега. Отидох да погледна и що да видя? Един малък делфин се беше заклешил между два камъка и не можеше да се освободи. Бързо му помогнах. От тогава ние често си играехме и ставахме все по-добри приятели. Аз все го виждах следобяд или привечер.

Но веднъж Кики не дойде. Аз го чаках часове наред, но той не идваше. Започнах да го търся на плажа, но не го намирах. Изведнъж чух познатото квичене. Обърнах се, видях в далечината рибарска мрежа, а в нея беше хванат Кики. Бързо му се притекох на помощ. Скочих в една лодка и заплувах към мрежата. Разрязах я с един огромен нож. Кики много се зарадва, че е свободен. Сигурна бях, че занаят ще се пази от рибарските мрежи.

Яна Подбелсек, 9 г., Виена

Есенен рап

Дъжд заваля,
небето загърмя.
Но какво от това!
Нали дойде есента!

Стелят се мъгли
от гъстите гори,
уморено спят
дърветата пред нас.

И ето там,
се разхожда сам,
Лъчо из града
и гледа есента.

И ето там,
вижда как едно листо
пада от есенното дърво,
хваща го за ръка
и тръгва през града.

Но след малко Лъчо се пита,
защо листото падна от дървото
и се мъчи да получи отговор
от листото,
като го пита на ухото.

Листото пък казва,
че падна от дървото,
защото дървото каза на листото
да падне от дървото.

После виждат как едно листо,
тъжно, глухо, сляпо, тъмно
падна от третото дърво
и намери своето място.

И скоро се разбра,
че ще дойде зимата,
а Лъчи тръгна с листото
на топло към бистротото.

Добротмир Върбанов, Хамбург

Какви са приликите между българите и англичаните

На пръв поглед българите и англичаните се различават по много неща, но ако се замисли човек, ще види, че сме горе-долу еднакви. Все пак и те не са извънземни, а са хора като нас.

Английските деца обичат да се забавляват и да играят. Та няма българските деца да не обичат? Аз знам това, тъй като съм полуангличанка и не съм две различни части, а съм си един цял човек. Общувам с български и английски деца и ми е еднакво приятно. Но обърнете внимание! Това ми е приятно с децата от цял свят. Всички ние сме хора, трябва да си помагаме и да мислим за чувствата на другите, дори когато не разбираме езиците си. Ако правим това, светът ще е много по-добро място за малки и големи, отколкото е сега.

И англичаните също като нас имат семейства, приятели, весели празници, и те изпитват любов (а не са някакви си странни хора).

Ние, българите, имаме много богата култура, но англичаните също се гордеят с тяхната. Ние сме имали много победи в миналото, но няма англичаните са нямали?

България вече е член на Европейския съюз. Хората от двете страни имат по-голяма възможност да се срещат, опознават, сприятеляват и така по-бързо могат да изчезнат разликите между тях.

Надя-Франческа Джонатан Хаурт, 11 г., Лондон

Какво означава човек да е добър

Много хора, които познавам, биха определили добрия човек с думите – тих, мил, скромен. Моето мнение обаче е много различно. Затова бих искала да ви разкажа една случка, която се случи с мен.

Живеех във Велико Търново, където и учех. Ново момиче дойде в класа ни и покани всички на рождения си ден. Аз бях решила да не ходя и когато се прибрах вкъщи, разказах на мама. Тя никога не ме беше карала да ходя насила на рожден ден. Но този път просто заяви, че ще отида, а тя ще излезе да купи подарък за Елица. Аз ѝ обясних, че най-добрите ми приятелки Лили и Михаела няма да ходят, така че няма смисъл и аз да ходя. Мама не искаше и да знае.

Беше събота и мама ме издърпа от леглото, за да се облека и да опаковам подаръка за Елица. В два часа тя ме остави пред вратата на апартамента, където ме очакваше новата ми съученичка. Когато влязох, се упътихме към хола. По старите мебели и раздърпани пердета се виждаше, че хората нямаха големи финансови възможности. Влязохме в една голяма бяла стая с масички, постлани с чисто нови бели покривки, двадесет и шест купички с лакомства и най-огромната торта, която някога бях виждала. Попитах Елица къде е майка ѝ. Тя отговори, че е болна и лежи в стаята си. Попитах и за баща ѝ, а тя каза, че е починал, когато е била по-малка.

Тогава настъпи мълчание за 10 минути...и още 10...

Аз разбрах, че никой от класа нямаше да дойде. Видях тъжните и насълзени очи на Елица. Тогава просто ѝ казах, че нас не трябва да ни интересува кой ще дойде и че можем да си направим страхотен рожден ден.

Така и стана. Пуснахме си музика и ядохме торта. Ели (тя вече не беше просто Елица за мен) бе планирала игри. Смяхме се, танцувахме и се забавлявахме.

Времето мина неусетно и когато тя ме изпращаше на вратата, пак видях сълзи в очите ѝ, но този път бяха сълзи от радост. Казах на Ели, че съм прекарала най-забавния рожден ден в живота си. Така си и беше.

Мама ме чакаше в колата и когато ѝ разказах Ели колко хареса подаръка и колко беше хубаво, тя ме прегърна през сълзи. След този рожден ден разказах на всички какъв страхотен рожден ден са изпуснали. Разбрах, че в този момент Ели имаше нужда от приятелка и аз бях такава за нея. Бях я направила щастлива с такова малко нещо. Сега вече разбирам защо мама ме накара да отида и съм ѝ много благодарна.

Добрият човек прави другите хора щастливи и не иска нищо в замяна. Добрият човек желае успех даже и на врага си. Добрият човек не е злобен. Мисля, че във всеки има добро, което само чака удобен случай, за да се разкрие. Нека всички бъдем по-добри и така ще живеем в един по-добър свят.

Пламена Живкова, 13 г., Лондон

Нашата малка планета

Вероятно под влияние на голямото количество химикали, погълнати по време на освежаващата разходка из града, или пък просто в резултат на изтощение от поредния безочливо дълъг ден, се оказах в леглото си в осем. Не по пижама, разбира се, все пак съм на седемнадесет години. Мислите ми, обикновено безплодни, този път ме изненадаха приятно и ме доведоха до неконтролируем творчески изблик. Литературната муза май бе объркала спирката, но когато съдбата ти предоставя безплатен банан, е доста целесъобразно той да бъде изяден с обелката включително. И така, воден от тази набързо съчинена мъдрост, се хванах за перото, или в моя случай за механичния молив, за което можем да благодарим на бляскавия технически напредък.

Иска ми се да вярвам, че интелигентният читател е чувал за Касандра и знае коя е тази възвишена особа. Но преди да започнат споровете за кой точно сериал става въпрос (защото сериал без Касандра няма място в конкурентния телевизионен пояс между три и шест следобед), бързам да поясня, че става въпрос за едно надарено момиче от античността, което имало способността да предсказва бъдещето. Но тъй като Бог, или по-точно дванадесетте олимпийски божества, избягват да носят розови очила, били те и с позлатени рамки, нещата не били така поетични както изглежда на пръв поглед. Въпросната митична Касандра предсказвала само трагедии. И въпреки че с такива изобилствало, а може би и точно заради това, хората спряли да се допитват до тази далечна роднина на баба Ванга.

Може би се чудите защо си позволих такова просторно описание на някаква си врачка и предизвиках смъртта на едно дърво. Предполагам сте чували, че трябва да се учим от историята, и кой съм аз да споря с великите философи? Та те по цял ден са седели и мислели за доброто на човечеството (досуц като днешните политици, които обаче като че ли са се отказали да мислят). Не се ли повтаря в днешно време историята на клетата Касандра? Не пренебрегваме ли и ние еколозите и очилатите учени, които от десетилетия си дерат гърлата, опитвайки се да ни спасят. Като същински Касандри те, с помощта на диаграми и главозамайващи Power Point презентации, чертаят едно страшно бъдеще за човечеството. А ние продължаваме спокойно да си купуваме добре изглеждащи, сочни генно модифицирани домати и да държим колелото си здраво овързано с вериги в мазето. Сменяме канала при първото споменаване на глобалното затопляне, озоновата дупка, покачване равнището на океаните и се връщаме точно навреме за началото на спортните новини. Казваме си, че нас това няма да ни застигне, поливаме цветята на балкона и си мислим «Ах, колко е уютно в къщи», нищо че светът около нас се руши, хора умират от глад, а водата е на път да се превърне в нещо по-търсено и от «черното злато».

Да, бяха създадени зелени партии и организации, но ентузиазмът на народа се изпари по-бързо и от интереса към VS Teleshop и бързо бе пометен от обичайното безхаберие. Разбира се, тези организации са все още силно оръжие, но не в борбата за спасяване на околната среда, а в ръцете на опитен политик по време на кампания. Бяха направени и «глобални» опити за спасяване на малката ни планета. Но тези «Световни Конференции за Защита на Околната Среда» имат такова влияние върху околната среда, каквото и «Световните Конференции по Бедността» върху бедните.

Може би трябва морето да стигне до входната врата на хората, за да разберат, че нещо наистина не е наред. Но тогава ще е късно... вече е късно.

Александър Роснев, 17 г., Никозия